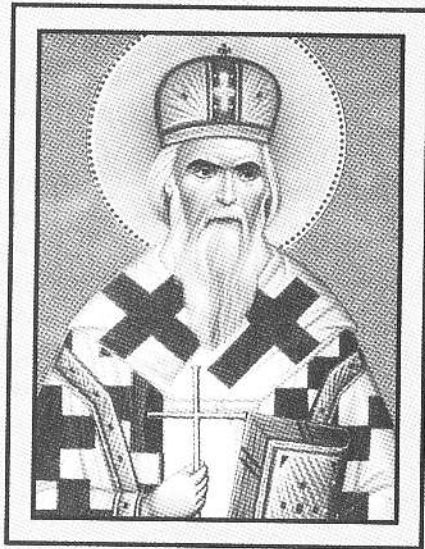


ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΧΡΙΔΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ
ΣΤΟΝ ΘΕΟ

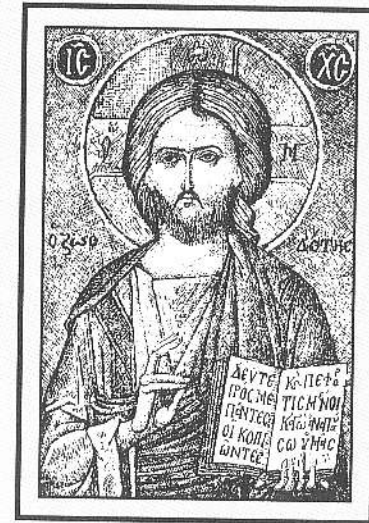


ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

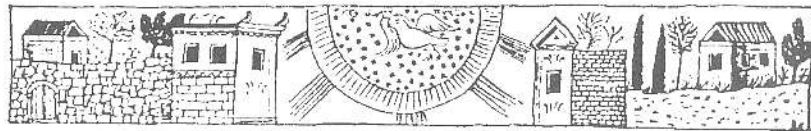
Σχήμα 14X20.5, σελίδες 48. Τιμᾶται 2 εὐρώ.

Ἄρχιμ. Ἐπιφανίου Χατζηγιάγκου

- ΑΜΑΡΤΙΑ
- ΜΕΤΑΝΟΙΑ
- ΣΩΤΗΡΙΑ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»



ΑΜΑΡΤΙΑ-ΜΕΤΑΝΟΙΑ-ΣΩΤΗΡΙΑ*

Τὴν δευτέρα Κυριακὴ τοῦ Τριωδίου ἡ Ἐκκλησία μας ὄρισε νὰ διαβάζεται ἡ παραβολὴ τοῦ ἁσώτου υἱοῦ· ἡ ὠραιότερη ἀπ' ὄλες τὶς παραβολὰς τοῦ Χριστοῦ. Μιὰ παραβολὴ ἡ ὁποία συγκινεῖ ὄλους μας, γιατί ὄλοι μας εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ καὶ χρειαζόμαστε τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Ὅπως εἶπε κάποιος, καὶ τίποτα νὰ μὴν ἔλεγε ὁ Χριστὸς στὴ γῆ, ἂν ἔλεγε μόνο τὴν παραβολὴ τοῦ ἁσώτου, ἔφτανε νὰ δείξει ὅτι αὐτὸς ποὺ τὴν λέει, δὲν εἶναι ἕνας ἄπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ εἶναι Θεός. Νὰ μὴν τὴν ἀναπτύξουμε τὴν παραβολή, γιατί κάθε χρόνο ἀναφερόμαστε σ' αὐτὴν καὶ εἶναι γνωστὴ σ' ὄλους μας ἀπὸ τὰ παιδικὰ καὶ μαθητικὰ μας χρόνια. Ἦθελα μόνο νὰ τονίσω ὅτι μέσα σ' αὐτὴ τὴν παραβολὴ κυριαρχεῖ ἕνα τρίπτυχο, κυριαρχεῖ μιὰ τριλογία. Καὶ τὸ τρίπτυχο αὐτὸ εἶναι: **Ἄμαρτία – Μετάνοια – Σωτηρία.**

Βλέπουμε πράγματι τὸν ἄσωτο υἱό, τὸν ἐπαναστάτη αὐτὸ νέο, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι, νὰ διασκορπίζει τὴν πατρικὴ περιουσία, ἡ ὁποία θὰ ἦτανε τεράστια, ἐφ' ὅσον ὁ πατέρας του ἦταν πολὺ πλούσιος. Νὰ σκορπίζει ὄλη τὴν περιουσία του μὲ ἁμαρτωλὰς γυναῖκες καὶ μὲ φίλους διεφθαρμένους καὶ νὰ ἁμαρτάνει μέρα καὶ νύκτα, συνεχῶς καὶ ἀκαταπαύστως. Βλέπουμε ὄμως μετὰ καὶ τὴ μετάνοια, τὴν ἐπιστροφή πρὸς τὸν εὐσπλαχνο πατέρα καὶ στὸ τέλος τὴ σωτηρία. Ὅτι δηλαδὴ, ὁ ἄσωτος υἱὸς ἀποκατεστάθη στὸ ἀρχαῖο κάλλος, ἔγινε καὶ πάλι παιδὶ τοῦ πατρός, ἔγινε ὁ υἱὸς ὁ ἀγαπητὸς καὶ ἀπέλαβε τὰ προνόμια καὶ τὰ ἀξιώματα ποὺ εἶχε προηγουμένως.

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου (12-2-2012) ποὺ ἔγινε στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία καὶ αὐτὸ τὸ τρίπτυχο ποὺ ἀναφέραμε, Ἄμαρτία – Μετάνοια – Σωτηρία, ἀποτελεῖ θὰ λέγαμε καὶ μιὰ σύννοση τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Ἄν θέλατε νὰ συνοψίσουμε ὄλη τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ δημιουργήθηκε μέχρι σήμερα, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐκφράζεται σ' αὐτὸ τὸ τρίπτυχο Ἄμαρτία – Μετάνοια – Σωτηρία.

Καὶ τὸ βλέπουμε αὐτὸ ἰδιαίτερος στὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραήλ. Τοῦ ἔθνους τὸ ὁποῖο ἐξέλεξε ὁ Θεὸς πρὸ Χριστοῦ ὡς περιούσιο λαὸ Του, γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήσει ὡς ὄργανο γιὰ νὰ σώσει δι' αὐτοῦ ὄλο τὸ ἀνθρώπινο γένος. Βλέπουμε λοιπόν, ὅτι ὄσες φορές ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἁμάρτανε καὶ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ στρεφόταν πρὸς τὰ εἰδῶλα καὶ ἔκανε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸ θέλημά Του, τότε ὁ Θεὸς ἐπέτρεπε σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς λαοὺς νὰ ἔρθει νὰ τὸν κατακτήσει, νὰ τὸν ὑποδουλώσει καὶ νὰ ὑποφέρει τὰ πάνδεινα κάτω ἀπὸ τὴν τυραννία του. Μιὰ φορὰ μάλιστα βρέθηκε καὶ αἰχμάλωτος στὴ Βαβυλῶνα γιὰ 70 χρόνια μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Ἄλλὰ μετὰ μετανόησε, ἔκλαιγε καὶ ἐπέστρεφε στὸ Θεό. Καὶ ὁ φιλόανθρωπος πατέρας πάντοτε ἔδινε τὴ σωτηρία καὶ ἔστελνε κάποιον μεγάλο ἄνδρα στὸν Ἰσραήλ, κάποιον Κριτὴ, κάποιον βασιλέα, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλευθέρωνε καὶ τὸν ἔσωζε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖ ὄμως ποὺ φαίνεται ἰδιαίτερος αὐτὸ τὸ τρίπτυχο, εἶναι ἡ περίπτωσι τῆς πόλεως Νινευῆ. Εἶναι μιὰ ἱστορία ποὺ ἀξίζει νὰ τὴν ἀκούσουμε, γιατί ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα καὶ γιὰ τὸ δικὸ μας τὸ ἔθνος. Τί ἦταν ἡ Νινευῆ; Ἡ Νινευῆ ἦταν μιὰ πόλι τῆς Ἀνατολῆς, μιὰ πόλι πλούσια. Ἄλλὰ ὅπου ὑπάρχει ὁ πλοῦτος, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ διαφθορά, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ ἀδικία, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ἡ ἀσέβεια πρὸς τὸν Θεό. Ἐφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως ἡ πόλις Νινευῆ, ὥστε ἔλεγε ὁ Θεὸς «*Ἀνέβη ἡ κραυγὴ τῆς κακίας αὐτῆς πρὸς με*» (Ἰων. 1,2). Ἐφτασε ἡ κραυγὴ τῆς κακίας τῆς μέχρις Ἑμένα. Γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν καταστρέψει. Ὅπως κατέστρεψε τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα, ὅπως κατέστρεψε τὸν κόσμον τὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε, ἔτσι εἶχε σκοπὸ νὰ καταστρέψει καὶ τὴ Νινευῆ. Στέλνει λοιπόν ἕναν προφήτη, τὸν Ἰωνᾶ, νὰ τοὺς πεί ὅτι ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ καταστρέψει τὴν πόλι σας. Καὶ πράγματι ὁ Ἰωνᾶς, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ ἔδειξε μιὰ ἀνυπακοή, στὴ συνέχεια πηγαίνει στὴ Νινευῆ καὶ κηρύσσει καὶ λέει: «*Ἐτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευῆ καταστραφήσε-*

ται» (3,4). Σὲ τρεῖς ἡμέρες ἢ πόλι σας θὰ καταστραφεῖ. Δὲν θὰ ὑπάρχει τίποτα· οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε σπίτια, οὔτε ζῶα, οὔτε ὅ,τιδήποτε ἄλλο.

Ἄδελφοί μου, σεισμὸς νὰ γινότανε δὲ θὰ συγκλόνιζε τόσο πολὺ τοὺς ἀνθρώπους. Λὲς καὶ ξύπνησαν ἀπὸ ἓνα βαθὺ ὕπνο, λὲς καὶ ἦταν μεθυσμένοι καὶ τώρα συνῆλθαν καὶ ἀνένησαν. Καὶ ἀμέσως, ξαφνικά, ἀλλάζει ὅλο τὸ σκηνικό. Ἀλλάζει ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν πόλι τῆς Νινευῆ. Πῶς ἀντέδρασαν στὸ μήνυμα αὐτὸ τοῦ Θεοῦ; Τρία πράγματα ἔκαναν.

Τὸ πρῶτο καὶ τὸ βασικότερο ἀπ' ὅλα· «ἀπέστρεψαν», λέει, «ἔκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν τῆς πονηρᾶς» (3,8). Δηλαδή, σταμάτησε ὁ καθένας νὰ ἀμαρτάνει. Ὁ διεφθαρμένος, ὁ φαῦλος, ὁ ἄδικος, ὁ ἀσεβῆς, ὅλοι τοὺς ἔδειξαν μιὰ μεταστροφή ἑκατὸν ὀγδόντα μοιρῶν.

Τὸ δεύτερο ποὺ ἔκαναν, ἦταν ὅτι «ἀνεβόησαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκτενωδῶς» (3,8). Ἔκαναν θερμὴ προσευχὴ πρὸς τὸν Κύριο λέγοντας: Θεέ μου, συγχώρησέ μας. Ποιὸς ξέρει, μήπως ὁ Θεὸς ἀλλάζει γνώμη καὶ μᾶς συγχωρήσει καὶ δὲν μᾶς καταστρέψει;

Καὶ τὸ τρίτο ποὺ ἔκαναν, ποὺ εἶναι κι αὐτὸ πάρα πολὺ βασικό, εἶναι ὅτι κήρυξαν γενικὴ νηστεία. Μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔλγῃ ἡ προθεσμία ἀποφάσισαν ἀπὸ τὸ βασιλιᾶ τὸν ἴδιο μέχρι τὸν τελευταῖο ὑπήκοο νὰ νηστεύσουν. Καὶ ὅταν λέμε νηστεία, ὄχι ὅπως νηστεύουμε ἐμεῖς. Δὲν ἔφαγαν ἀπολύτως τίποτα, οὔτε νερό ἦπιαν. Γιὰ τρεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες ὅλος ὁ λαὸς νήστευσε. Καὶ ὄχι μόνο ὁ λαὸς, ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ βρέφη τὰ ὁποῖα θήλαζαν ἀπὸ τὴ μητέρα τους καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ νήστευσαν. Καὶ ὄχι μόνο οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα τους ἀκόμα τὰ νήστευσαν· τὰ κράτησαν νηστικά γιὰ τρεῖς ἡμέρες.

Αὐτὴ ἦταν μιὰ πρωτοφανὴς μετάνοια. Δὲν ξέρω, ἀδελφοί μου, ἂν ὑπάρχει στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος τέτοια καθολικὴ μετάνοια, σὰν τὴ μετάνοια τῆς Νινευῆ. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός ὁ Θεός, λέει χαρακτηριστικὰ τὸ κείμενο, «μετενόησεν» (3,10). Μὰ μετανοεῖ ὁ Θεός; Ὁ Θεὸς ὅ,τι ἀποφασίζει τὸ κάνει. Εἶναι ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀποφάσεις Του. Καὶ ὅμως στὴ Νινευῆ ἔγινε μιὰ ἐξαίρεσι. Μετανόησε ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἀπόφασί ποὺ πῆρε καὶ εἶπε ὅτι δὲ θὰ τὴν καταστρέψω. Καὶ δὲν τὴν κατέστρεψε, τὴν ἔσωσε. Βλέπετε, λοιπὸν· Ἀμαρτία - Μετάνοια - Σωτηρία.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πατρίδα μας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γιὰ νὰ ἔρθου-

με εἰς τὰ ἡμέτερα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀπασχολοῦν καὶ μᾶς καῖνε, καὶ ἡ πατρίδα μας αὐτὴ τῇ στιγμῇ, βρίσκεται σὲ μεγάλη δυσκολία. Ὅλοι λένε, ὅτι δὲν ὑπάρχει διέξοδος. Ρωτᾶμε τοὺς μεγάλους πολιτικούς, τοὺς λαλίστατους, νὰ μᾶς ποῦν τί λύσι ὑπάρχει, πῶς βλέπετε τὰ πράγματα; Καὶ ὅλοι αὐτοὶ μένουν βουβοὶ καὶ ἄφωνοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ δώσουν λύσι. Μπορεῖ νὰ φωνάζουν, μπορεῖ νὰ λένε πολλὰ γιὰ διάφορα πράγματα, ἀλλὰ λύσι κανεὶς δὲν δίνει. Βάλαμε πρωθυπουργὸ οἰκονομολόγο παγκοσμίου φήμης, ὁ ὁποῖος ἔχει γνωριμίες καὶ φιλίες μὲ τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς γῆς. Ὑψώνει κι αὐτὸς τὰ χέρια καὶ λέει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ἀπολύτως τίποτα.

Τί θὰ γίνει, ἀδελφοί μου; Τί θὰ κάνουμε; Ποῦ θὰ ὀδηγηθοῦμε; Ἀνθρωπίνως δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Δύο λύσεις ὑπάρχουν: Ἡ μία εἶναι χρεοκοπία καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ καταρράκωσι τῆς ἐθνικῆς μας ἀξιοπρέπειας. Εἶναι νὰ ὑποδουλωθοῦμε αἰωνίως στοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς γῆς, τοὺς διεθνεῖς τοκογλύφους.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη λύσι. Ὅσο καὶ νὰ κοιτάξει κανεὶς δεξιὰ κι ἀριστερά, σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση, σὲ Βορρᾶ καὶ Νότο, δὲ βρίσκει λύσι καὶ διέξοδο. Ἄν κοιτάξει ὅμως πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πεῖ, ὅτι: «Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν» (Ψαλμ. 120,2), ὑπάρχει λύσις, ὑπάρχει διέξοδος, ὑπάρχει σωτηρία. Ποιὰ εἶναι αὐτή; Ὁ Θεὸς γνωρίζει. Ὁ Θεὸς ἔχει στὰ χέρια Του τὴ λύσι τοῦ ἑλληνικοῦ δράματος. Ἐχει καὶ τὸν τρόπο, ἔχει καὶ τὴ δύναμι νὰ λύσει τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα ποὺ περνᾷ ἡ πατρίδα μας. Ἐκεῖνος ξέρει! Ὑπὸ ἓνα ὄρο· νὰ μετανοήσουμε!

Θέλετε παράδειγμα θεϊκῆς ἐπεμβάσεως; Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ἀρχίσουν οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου. Ἡ ὡραία αὐτὴ Ἀκολουθία ξεκίνησε ἀπὸ ἓνα ἱστορικὸ γεγονός ἀναμφισβήτητο. Τὸ 626 μ.Χ. στὴν Κωνσταντινούπολι, τὴν πρωτεύουσα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, γίνεται πολιορκία. Μία ἀπὸ τίς πολλὰς πολιορκίες ποὺ πέρασε ἡ Βασιλεύουσα. Βάρβαροι λαοί, οἱ Ἄβαροι ἐκ Βορρᾶ, ἔρχονται καὶ τὴν πολιορκοῦνε, ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης. Ὁ αὐτοκράτορας, ὁ εὐσεβῆς βασιλιᾶς Ἡράκλειος, μαζί μὲ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ στρατοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπουσίαζε. Ἐξεστράτευσε σὲ πόλεμο πρὸς Ἀνατολάς. Πῆγε στὴν Περσία. Γιατί παρακαλῶ; Γιὰ νὰ πάρει χρυσάφι καὶ ἀσημι; Γιὰ νὰ κατακτήσει ἐδάφη; Τίποτα ἀπ' αὐτά. Πῆγε γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὸν Τίμιο Σταυρὸ, τὸν ὁποῖο εἶχαν πά-

ρει οί βάρβαροι, οί Πέρσες, καί τόν εἶχαν στά χέρια τους καί τόν βεβήλωναν. Γι' αὐτό τὸ σκοπὸ πῆγε. Ἔκανε ὀλόκληρη ἐκστρατεία γιὰ νὰ πάρει τὸ Τίμιο ξύλο, τὸ ἱερὸ σύμβολο τῶν χριστιανῶν. Βρῆκε λοιπὸν τὴν εὐκαιρία ὁ βασιλιάς τῶν Ἀβάρων, ὁ Χαγάνος, νὰ ἐκστρατεύσει καί νὰ πολιορκήσει τὴν Κωνσταντινούπολι. Καί ἔλεγε μὲ ὑπερηφάνεια καί ἀλαζονεία ὅτι, μόνο ἐὰν γίνετε πουλιὰ καί πετάξετε, μόνο ἂν γίνετε ψάρια καί κολυμπήσετε μπορεῖτε νὰ σωθεῖτε. Κανείς δὲ σᾶς σῶζει, κανείς!

Ὅπως λέει ὁμως ἓνας ὠραῖος ψαλμός, πού διαβάζουμε στὸν Ἑσπερινό τοῦ Σαββάτου: «Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς καὶ ὁ Κύριος ἐκμκτηριεῖ αὐτούς» (Ψαλμ. 2,4). Ὁ Θεός, λέει, πού τοὺς ἀκούει στοὺς οὐρανοὺς, θὰ γελάσει μὲ αὐτὰ πού λένε καὶ θὰ τοὺς μκτηρίσει, θὰ τοὺς χλευάσει. Καί πράγματι ἔγινε προσευχή, ἔγινε δέηση, ἔγινε ἀγρυπνία, ἔγινε νηστεία, ἔγινε μετάνοια στὴν Κωνσταντινούπολι. Καί τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, πού θὰ γινόταν ἡ μεγάλη ἐπίθεσι, ἔγινε τὸ θαῦμα. Εἶναι γεγονός ἱστορικὸ, τὸ ὁποῖο ὄλοι οἱ ἱστορικοὶ μαρτυροῦν. Φύσηξε ἄνεμος τρομερός, ἰσχυρότατος, σήκωσε θεόρατα κύματα καί διέλυσε κυριολεκτικὰ τὸ στόλο τῶν Ἀβάρων. Καί τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἐπέπλεαν πάνω στὴ θάλασσα ξύλα, κομμάτια ἀπὸ τὰ καράβια καί πτώματα ἀνθρώπων. Καί ὅσοι ἐπέζησαν, ἐλάχιστοι, πῆραν τὰ πράγματά τους καί σηκώθηκαν καί ἔφυγαν.

Ὁ Θεός μπορεῖ νὰ ἀλλάξει τὴ ροὴ τῆς ἱστορίας μὲ ἔκτακτα καὶ ἀνέλπιστα γεγονότα. Ἔχει λύσεις ὁ Θεός, πού ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ τὶς φανταστοῦμε. Χρειάζεται μόνο αὐτὸ πού εἶπαμε. **Χρειάζεται μετάνοια.** Ὅλοι μας νὰ μετανοήσουμε, νὰ κλάψουμε, γιατί ἀκόμα δὲν καταλάβαμε πού βρισκόμαστε. Δὲν ἔχουμε ἐννοήσει τὴ δεινὴ κατάστασι στὴν ὁποία φτάσαμε ὅτι περνᾶμε, πράγματι, μία ἀπὸ τὶς κρισιμότερες στιγμὲς τῆς ἱστορίας μας, τῆς μεγάλης καὶ ἔνδοξης ἱστορίας τῶν 4.000 ἐτῶν πού ἔχει ἡ πατρίδα μας. Δὲν τὸ ἔχουμε καταλάβει ἀκόμα. Λοιπὸν, πρέπει νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ ποῦμε κι ἐμεῖς σὰν τοὺς τρεῖς παῖδες: «*Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδὲ συντηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν*» (Ζ' Ὡδὴ Μεγ. Κανόνος). Νὰ μετανοήσουμε γιὰ τὶς κλοπὲς καὶ τὶς ἀδικίες, τὶς ψευτιὲς καὶ τὶς ἀπάτες, τὶς πορνεῖες καὶ τὶς μοιχεῖες, τὶς βλαστήμιες καὶ τὶς ἀσέβειες... Ἰδιαίτερος νὰ μετανοήσου-

με γιὰ τὸ κορυφαῖο ἀμάρτημα τῶν ἐκτρώσεων. 400.000 ἔμβρυα σφαγιαζόνται κάθε χρόνο στὴ χριστιανικὴ Ἑλλάδα! Καί μετὰ ἀποροῦμε πῶς μᾶς βρῆκαν αὐτὰ τὰ κακὰ. Βασικὴ αἰτία τῆς κρίσεως πού περνᾶμε, ἀλλὰ καὶ τῶν δεινῶν πού μᾶς περιμένουν εἶναι ἡ ἀποστασία μας ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἐνας μεγάλος ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ὁ ἅγ. Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος, σ' ἓνα σπουδαῖο ἔργο του μὲ τὸν τίτλο «Περὶ τῶν κατὰ χώραν Κύπρον σκαιῶν», διεκτραγωδεῖ τὶς μεγάλες συμφορὲς πού περνοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ λαὸς τῆς Κύπρου κάτω ἀπὸ τὸ τυραννικὸ καθεστὸς ἐνὸς ἀλαζονικοῦ καὶ βάνουσου ἡγεμόνα, τοῦ Ἰσαακίου Κομνηνοῦ. Ἀφοῦ ἀπαριθμεῖ τὰ πρωτοφανῆ δεινὰ πού συνέβαιναν καὶ τὴν μεγάλη θλίψι στὴν ὁποία βυθίστηκε ἡ πολυπάθη Κύπρος, καταλήγει μὲ τὰ ἐξῆς βαρυσήμαντα λόγια: «*Ταῦτα δὲ συγκεχώρηται γενέσθαι δι' ἁμαρτίας ὄγκον, ψήφω Θεοῦ δικαία, ἵνα, ταπεινωθέντες, καταξιοθῶμεν ἴσως συγγνώμης*». Δηλαδή, ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ πού μᾶς βρῆκαν, συνέβησαν μὲ δίκαιη ἀπόφασι τοῦ Θεοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ ὄγκου τῶν ἁμαρτιῶν μας ἔξ αἰτίας τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων ἀνομιῶν μας. Ὡστε, ἀφοῦ ταπεινωθῶμε, νὰ ἀξιοθῶμε, ἴσως, τῆς συγχωρήσεως τοῦ Θεοῦ.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἁγίου ταιριαζόν ἀπόλυτα καὶ στὴ δική μας περίπτωσι. Λὲς καὶ γράφτηκαν γιὰ μᾶς. Αἰτία τῶν δεινῶν πού μᾶς συμβαίνουν εἶναι ὁ «ὄγκος» τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἄν ὁμως πραγματικὰ μετανοήσουμε, ὅπως μετενόησαν οἱ Νινευῖτες καὶ ὅπως μετανόησαν οἱ ἐκάστοτε ἁμαρτωλοί, ὁ Θεός θὰ μᾶς ἐλεήσει, ἀδελφοί μου, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς σώσει. Καί ὅπως ἀνέστησε τὴν ἐπὶ 400 χρόνια νεκρὴ πατρίδα μας τὸ 1821, ἔτσι θὰ κάνει καὶ πάλι τὸ θαῦμα Του καὶ θὰ ἀναστήσει καὶ πάλι τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ Τὸν δοξάζει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Τὸ τεῦχος αὐτὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Χατζηγιάνγκου διανέμεται δωρεάν ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», τηλ. 2310212659, καὶ τὸν συγγραφέα στό τηλ. 6979689890.